

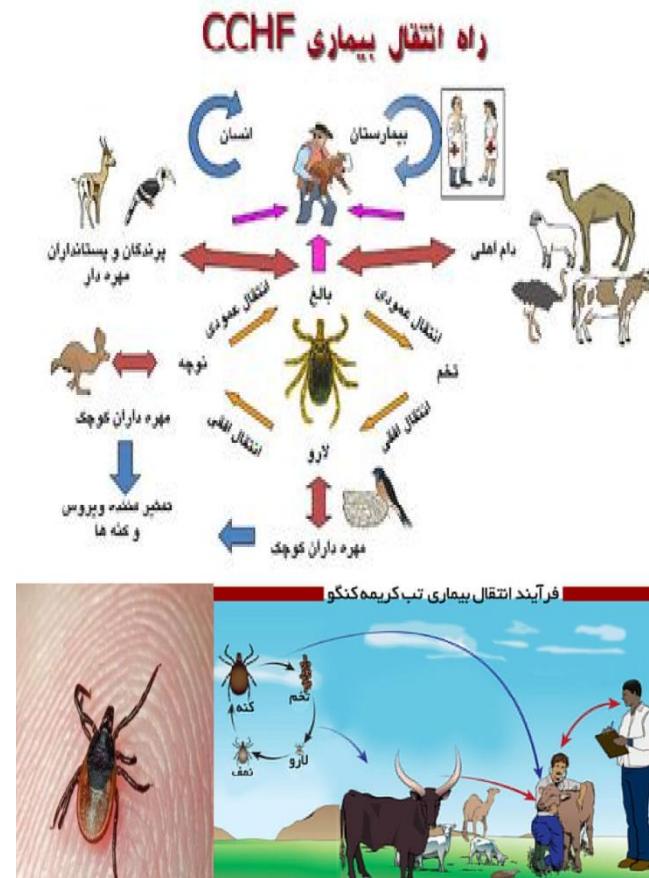
تب خونریزی دهنده کریمه -کنگو

تعریف: یک بیماری خونریزی دهنده تبدیل حاد است که بیشتر به وسیله کننه منتقل می شود با وجودی که ویروس مخصوص حیوانات است اما موارد تک گیر و همه گیر تب خونریزی دهنده کریمه- کنگو (CCHF) در انسان نیز اتفاق می افتد. این بیماری مرگ و میر بالایی دارد.

عامل بیماری: ویروس تب خونریزی دهنده کریمه- کنگو (CCHF) که در کننه بالغ وجود دارد.

راه انتقال

گاو، گوسفند و بز حیواناتی هستند که بعد از گزش کننه ویروس به بدن شان منتقل می شود ولی وجود ویروس در این حیوانات عالمی ایجاد نمی کند، در میان پرندگان فقط شترمرغ می تواند آلوده شود و ویروس را منتقل کند.

انتقال ویروس به انسان از چند طریق انجام می گیرد:

- 1- گزش کننه یا له کردن کننه آلوده روی پوست
- 2- تماس با لشه، خون و ترشحات حیوان آلوده (گاو، گوسفند، بز)
- 3- تماس با خون و بافت‌های بیمار مبتلا

علایم و نشانه ها

طول دوره کمون بستگی به حالت ابتلاء به این ویروس دارد اگر انتقال ویروس توسط گوش که باشد دوره کمون معمولاً بین ۱ تا ۳ روز و نهایتاً ۹ روز می باشد و در صورت تماس با خون و یا بافت آلوده حیوان مبتلا معمولاً ۶-۵ روز و حداقل تا ۱۳ روز می باشد.

میزان مرگ و میر ناشی از تب خونریزی دهنده کریمه - کنگو (CCHF) حدود ۳۰٪ بوده و به صورت مرگ ناگهانی در هفته دوم بیماری می باشد. در بیمارانی که بهبود می یابند روند بهبودی از روز نهم و دهم پس از شروع بیماری آغاز می شود.

پیشگیری

تب خونریزی دهنده کریمه - کنگو

- 1- پوشیدن لباس‌های محافظ در دامپزشکان و کارگران کشتارگاه
- 2- استفاده از گوشت مورد تایید دامپزشکی
- 3- نگهداری گوشت تازه ذبح شده به مدت 48-24 ساعت در دمای 1-تا 4- درجه سانتیگراد در فریزر
- 4- اجتناب از مصرف گوشت‌های پخته نشده
- 5- استفاده از آفت‌کش‌ها برای از بین کنه
- 6- ایزولیشن شدید جهت افراد مشکوک به تب خونریزی دهنده کریمه - کنگو (CCHF) دارای خونریزی در بیمارستان
- 7- رعایت پوشش ایمنی در برخورد با موارد مشکوک توسط پرسنل بهداشتی درمانی و کارکنان پزشکی که با خون و یا بافت‌های بیماران مشکوک یا تایید شده مبتلا به تب خونریزی دهنده کریمه- کنگو (CCHF)
- 8- جلوگیری از آلودگی با خون و یا بافت آلوده در حین خون- گیری و انجام آزمایش

تشخیص

در دوره بروز علائم، آنتی‌بادی ضد ویروس در بدن بیماران قابل شناسایی نمی‌باشد و تنها روش تشخیصی انجام تست ELISA و پیدا کردن RNA ویروس در نمونه‌های خون و بافت می‌باشد.

درمان

1- درمان داروئی: ریباویرین به صورت خوراکی و یا تزریق وریدی

در حال حاضر هیچ واکسن بی‌خطری برای این بیماری وجود ندارد که برای انسان قابل استفاده باشد و تنها راه برای کاهش ابتلا به عفونت در افراد افزایش آگاهی نسبت به عوامل خطر و آموزش به مردم در مورد اقدامات پیشگیری و درمان می‌باشد.

مرکز بهداشت و درمان

معاونت دانشجویی

